

Zaman Ve İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Ağustos 2013

Bazen inanasım gelmiyor zaman kavramının ilerleyişine. İnsanoğlu nelere hükmetti de günümüze kadar, zamanı durdurmayı başaramadı.

Bilim alanındaki gelişmeler teknolojik devrimler, içinde bulunduğumuz milenyum çağı; kısaca gelinen son nokta... Mars'a kadar uzandı da bilimdeki ilerleme, bir zamana sahip çıkamadı insan, bir de nefesine. Kat edilen bu yolda, azim, inanç ile neler başarılmadı ki. Yine de tatmin duygusu bir türlü körelemedi gitti. Ve insanlığın daha doğrusu istek, arzu ve aç gözlülüğünün yarattığı çöküş.

Gerek mikro düzeyde gerekse global anlamda yaşanan ne varsa, mimarı insan. Diğer yandan suçu olmayan sabilerin, hak etmeyen masumların zamansız vedaları da insan soyunun acımasızlığından. Kısaca duyarsızlığın reyting aldığı acı bilanço.

Kitleler halinde acılar sürüp giderken, egosuna yenik düşenlerin sebep olduğu katliamlar.

Bırakın ülkeleri aynı bayrağın altında yaşanan çetrefilli entrikalar.

Siyaset, hep uzak durduğum bir konu oldu, kendimce sebeplerim var. Ama konu yine insan, sonuçta her şey daha refah bir toplum için değil mi. Siyasette olsun, eğitimde ya da ekonomik düzeyde olsun; irdelenen konu her daim "insan için ve insanın kendisi."

Amaç, daha istikrarlı, eğitim seviyesi yüksek, sağlık ve ekonomik bakımından ezilmeyen, refah düzeyi üst boyutta toplumlar yaratmak. Başarı odaklı bu eğilim şüphesiz, diğer yandan başarısızlıklar da yaşanıyor ister istemez.

Eşitliğin sağlanması adına muhakkak ki yanlış yöntemlerin ve politikaların uygulanıyor olması ne yazık ki, bardağın boş kalan yarısı.

Üst düzey yetkililer, yönetim belli bir uğraş içindeyken; birey olarak da her birimize pek çok görev düşmekte.

Kendimizi irdelemeliyiz öncelikle, bireysel olarak ne gibi bir tutum sergilememiz gerektiğini özellikle. Noksanlığımızı gidermek, dürtülerimizi törpülemekle başlamalıyız işe. Ve tabii ki erdemlerimizi sorgulamalı, gerektiğinde de acımasızca yargılamalıyız kendimizi.

Birliktelik duygusu, ait olduğumuz sosyal gruplar ve insani görevlerimiz. Unutmamız ve bir kenara atmamız hırslarımızı; nefsimiz bizi yönlendirmemeli, bizim elimizde olmalı kumanda. Ve tabii ki her anımıza eşlik eden maneviyatımız. Aslında her şeyin, var oluşun, gidişatın tek anahtarı. İnanmak, direnmek ve üzerine gitmek, korktuğumuz ne varsa. Kaçmamamız korkularımızdan. İnançla odaklanmalıyız tüm çekincelerimize. Kendimiz için ve insanlık için. En başta da belirttiğim gibi, zaman inanılmaz bir hızla akmakta; zamanı israf etmeden, tasarruflu bir yönde değerlendirmeliyiz.

Sahip olduğumuz ömür çok uzun gibi gözükse de, aslında o kadar kısıtlı bir zaman dilimi ki bize ön görülen. Geleceğe odaklı yaşarken, geçmişten alınan dersler sayesinde günümüzü değerlendirirken, umut en büyük yardımcımız.

O kadar güzel bir o kadar da zor yaşamak; diğer taraftan da insana sunulan muazzam bir armağan. Yaradan'ın bu eşsiz sunumu bizim en büyük şansımız. Sonsuzluğun anahtarı aslında bizim elimizde; farkında olmasak da zaman zaman. Unutmamamız, her kapıyı açmamız mümkün, yeter ki bilincinde olalım.